

La Rambla

Nosaltres, gironins de raça i de cor, som catalanistes abans que tot i no ens "Lliga" ningú. Ja ho veureu.

Any I

Dissabte, 2 abril 1932

Núm. 1

Preu: 25 cèntims

Romanticisme : Art : Política : Humor : Ciutadania : Maquiavelisme : Esport : Literatura : Xistologia : Feminisme : Grimègia : Etc.

Editorial

Comencem...

El bon senyor Narcís quan haurà vist aquesta plana esbatanada al sol, penjada, a la nostra rambla, del Quiosc d'en Ciriaco, haurà pensat seguidament:

—Té, un altre periòdic! Què rediantre els passa a aquesta joventut que té tantes ganes d'escriure?

I el bon senyor Narcís, s'haurà enganyat.

S'haurà enganyat, perquè aquest periòdic, no és un altre, sinó la continuació d'aquell que ja tenia dos anys de vida i començava a caminar tot sol,

Però això sí, cal aclarir-ho bé: som la continuació d'aquell, però desempallegats d'una nosa que ens enlletava i feia que molts gironins ens neguessin el pa i la sal com un germà orfe de tota ideologia noble.

Tots ens coneixem a casa nostra! No cal pas que parlem més clar perquè ja ens entenem.

LA RAMBLA DE GIRONA, ve avui entre vosaltres amb el somriure als llavis i amb els braços oberts.

Volem portar entre les boires de les vostres preocupacions diàries, un xic de franca alegria.

Volem ferir els enemics de Girona i de Catalunya, que són també els nostres propis, amb la fina agulla de la ironia.

Volem posar als peus de les nostres dametes, orgull llegendat de la nostra ciutat, l'homenatge de la nostra simpatia i de la nostra devoció.

Volem...però què en treurem de dir-vos el que volem fer, si vosaltres, els únics jutges en aquest plet, ja veureu el que volem... i el que té una importància més capdal; el que fem.

Saludem fraternalment tota la premsa, especialment la gironina. LA REDACCIÓ.

Una epidèmia a Girona

Les parelles d'enamorats es casen que és un gust. La malura s'estén

En el decurs d'aquestes últimes setmanes, s'ha produït una mortal malura entre les nostres parelles d'enamorats, tenin per resultat la vicaria amb totes les conseqüències.

Han passat a millor vida Pilar Caselles amb Joan Capdevila; Pepeta Riera amb Joaquim Escatllar; Maria Dolors Oliver, amb Papitu Pujadas; Maria Fabrellas, amb Narcís Babot i Maria Vicens, amb Martí Montagut.

Segons el dictamen d'un afamat doctor, quin nom no esmentem perquè no paga la propaganda, la malura tendeix a créixer i és dona per segur que aquest istiu hi haurà

noves defuncions en el gremi de solters.

Estem confeccionant un cens amb els noms dels nostres amics atacats de «casera» que publicarem en el número pròxim amb diagnòstic del metge de capçalera.

Disposats a fer una bona obra, hem de recordar a tots els que estan malalts, aquestes sentències que varen fer-nos quan a la nostra joventut també patirem aquest mal i que sortosament no escoltàrem:

«Si et cases i no us estimeu, us semblarà que viviu als llims.

Si us estimeu i sou gelosos, viureu a l'infern.

Quan us baralleu—perquè

tard o d'horà us barallareu—i estigueu renyits un parell de dies, us semblarà que viviu al cel.

Quan tindreu fills, a casa vostra semblarà un manicomi.

I ara per acabar, un consell d'home a home i si no anem equivocats és del gran Tiago.

«Quan et barallis amb la dona, si tens raó, crida força, perquè per alguna cosa tindràs la raó; però si no en tens, crida més fort encara perquè així semblarà que en tinguis.»

Malgrat tot, nosaltres estimem molt la nostra dona.

Ah! Doncs què us pensàveu...

FRA-NELA

Lindbergh i l'Estatut de Catalunya

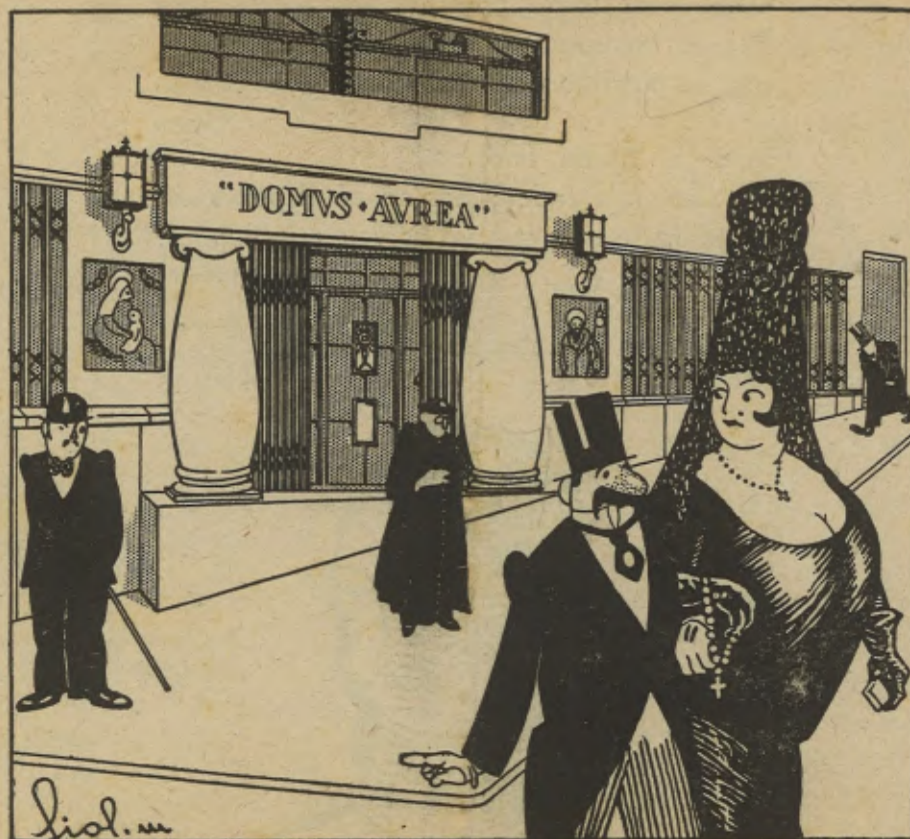
La desaparició de Lindbergh -junior- ha estat el darrer afer periodístic de caire internacional que ha apassionat el públic durant aquets darrers dies.

No sabem en escriure aquestes lletres si l'han trobat o resta segrestat; però això, per nosaltres, té una importància molt relativa, puix tenim la mateixa admiració per aquest tendre plançó, que no té altre motiu de celebritat que ésser fill del seu pare,—i suposem que la senyora Lindbergh ens guarda de mentir—que pel fill d'un humil municipal de casa nostra.

Hem començat a parlar d'aquest fill, per acabar parlant del fill de Catalunya, aquell simpàtic catalanet que varen infantar uns senyors molt reposats, després de posar el cap dintre l'olla de Núria, Estem parlant del nét de l'avi Macià, que tot just nat, ja vingué presumit com qualsevol fill d'il·lustre família i s'encolomà el «de» entre cap i coll. L'Estatut de Catalunya.

Recordem amb profunda emoció la seva anada a Madrid, en companyia de l'avi i uns quants familiars més per anar-lo a posar sota la tutela del Parc de la Pàtria Gran, Alcalà Zamora. Quant sarau i quanta faramalla per aquell viatge! Recordeu? Doncs bé, han passat uns mesos i el silenci del menut ens tenia intrigats, i fins arribàrem a pensar que no li hagués passat quelcom de semblant al fill de Lindbergh, però sortosament, les nostres temences no s'han vist confirmades, al contrari, ens arriben noves de la Villa del Oso i del Madroño que uns senyors li han fet un vestidet nou, per tal de presentar-lo en societat. També ens diuen que aquesta «societat» dictaminarà després de discutir-ho amplament, si està (segueix a la pàgina 4)

Els monuments del dijous sant.

-Apa, noia, arreplega el que t'ha dit aquest del darrera: -"quina pinta"-
-Vés a saber si anava per mi o per tu.